

Közel 20 év után Székelyföldön. Vagy közel 20 év után **Székelyudvarhelyen, Hargita megyében.**

És miért írtam, hogy Székelyföld? Mert bármennyire is mellőzöttek ezek az adatok, a Hargita, Maros és Kovászna megyék alkotta területen többségben magyarok élnek. Úgy, ahogy létezik a Barcaság, a Fogarasok vidéke, Máramaros, és így tovább, pont úgy hívják ezt a területet Székelyföldnek. Nekem ez teljesen helyénvalónak tűnik.

Lehet, nincs sok élettapasztalatom. 19 éves vagyok, és még csak most állok az élet következő szakaszai előtt. De büszkén állíthatom, hogy életem mind a 19 évét itt, Székelyföldön éltem le, pontosabban Székelyudvarhelyen. 1993-ban születtem, három évet Parajdon éltem (*biztosan ismeritek, sóbányájáról híres*), majd Székelyudvarhelyre költöztünk.

A családom román. Én is román vagyok. A szüleimet és néhány, közeli személyt leszámítva, az első szavak, amiket hallottam, magyar szavak voltak. Így néhány év múlva sok gyerek, akikkel együtt játszottam, magyar volt. A szüleik hívtak hozzuk, hogy beszéljek a gyerekeikkel, azok meg tanuljanak románul. Sosem így tettem. Inkább én próbáltam még jobban megtanulni magyarul.

Néhány újabb év után megtanultam folyékonyan beszélni magyarul, sok magyar barátom lett és nagyon jól beilleszkedtem ebbe a környezetbe. Négy évvel ezelőtt elkezdtem fotózni. Az itteni emberek rengeteget segítettek abban, hogy fejlesszem ezt a szenvedélyemet. *Sosem találtam zárt ajtókat*, ha valamilyen eseményen szerettem volna fotózni, vagy épp egy fotóriportot akartam készíteni.

Aztán elkezdtem több személlyel és cégekkel is együttműködni, így 2011-ben és 2012-ben sok helyi cég számára szinte az összes fotót én készítettem. Ezt nem a munkám dicséretére mondom, hanem azt értékelem, hogy különböző etnikumú emberekként is nagyon jól megértettük egymást, bármilyen gond nélkül.

Most, 2013-ban, Hargita megye legnagyobb újságai közül kettőnek az idei naptárán az én fotóim vannak. 2012-ben több interjú is készült velem a helyi újságokban. És így tovább. Egészen tavalyig a az Székelyudvarhelyi KC kézilabdacsapat hivatalos fotósa is voltam.

Ebben az időszakban megismertem, összebarátkoztam és együtt dolgoztam magyar emberekkel. És baromi jól megértettük egymást, az összessel! Nem tudok arról, hogy valaha bármi bajom is származott volna itt abból, hogy román vagyok. Mondok is egy példát, amit mindig felemlgetek, amikor csak alkalmam van rá.

A magyarok minden évben március 15-én ünneplik nemzeti ünnepüket. Alább láthattok egy válogatást az eseményen készült fotókból. E körül az esemény körül elég nagy port szokott verni a sajtó. Helyi szinten nagyon tiszteletreméltó dologról van szó! Több ezer ember gyűl össze a városközpontban, és a lehető legnagyobb csendben és tisztelettel hallgatják meg a felszólalókat, és vesznek részt az ünnepségen. Az egész 40 percet tart és különleges csendben zajlik. Mindenki nagyon tisztelettudó. És ez valamit jelent.

És akkor. Miért zavarna engem, vagy téged, románként, hogy Székelyföld zászlaja ott van a helyi intézmények épületén? Miért? Van, aki erdélyi, más moldvai, vagy havasalföldi, és így tovább. Számomra teljesen normálisnak tűnik egy ilyen zászló. A Neamț-i váron Moldova zászlaja látható. Zavar valamiért? :)

Emberek vagyunk. Megértjük egymást. Jöjjenek akkor a beígért fotók. Azon kívül pedig csak jót mondhatok arról a közel 20 évről, amit itt töltöttem! :)

A szöveg fordítás, az eredeti, román nyelvű írás [Dragoş Asaftei blogján olvasható, ide kattintva](#), ahol a március 15-i ünnepségről készült képek is megtekinthetők.